

РЕШЕНИЕ

№ 1271

гр. София, 01.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 02.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **2890** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на В. П. Г., действащ чрез адв. В. Г. от САК, срещу Решение № 1040-21-184.20.02.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С. – град, с което е отхвърлена жалба с вх. № 1012-21-36/08.01.2020г. срещу Разпореждане № РВ-3-21-00694379/20.12.2019 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО.

В жалбата се поддържа, че оспореното решение, както и потвърденото с него разпореждане, са издадени при нарушение на материалния закон и административнопроизводствените правила и при явно несъответствие с целта на закона. Поддържа се, че са издадени при липса на компетентност и неспазване на законоустановената форма. Твърди се, че в решението са възприети констатациите, посочени в разпореждането, без да се обсъдят наведените с жалбата твърдения. Изложени са съображения за необоснованост на извода за липса на извършвана търговска дейност. Не ставало ясно кои са новите факти и обстоятелства, установени при извършваните проверки, за да бъдат предприети действия за служебно заличаване на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, подадени от осигурителите. Оспорва се извода, че обезщетението за временна неработоспособност, изплатено на жалбоподателя, е неоснователно изплатено. Иска се отмяна на оспореното решение. Претендира се присъждане на разноските по делото. В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът – Директор на ТП на НОИ С.-град, представляван от юриконсулт, оспорва жалбата. В съдебно заседание и в депозирано писмено становище се излагат подробни съображения за неоснователност на жалбата.

Съдът, след като се запозна с жалбата и доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

При извършена проверка от контролните органи на ТП на НОИ С.-град е било установено, че от [фирма], ЕИК[ЕИК] и [фирма], ЕИК[ЕИК] са представени за жалбоподателя В. П. Г. удостоверения приложение № 9 към чл. 8, ал. 1 от Наредба за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване (НПОПДОО) по болнични листове № E201140492889, № E20151703125, № E20153651296, № E20153651325, № E20164778767, 20166168804, № E20165333545, № E20165332734, № E2016333001, № E20164968537, № E20164968591, № E20166732143, № E20167449303, № E20167449487, № E20178523200, № E20178933671, № E20170341283, № E20170707203, № E20170935331, № E20170935686, № E20170935687, № E20171395359, № E20176479238, № E20176479426 /л.47-65/ с данни относно правото на парично обезщетение. Периодът на временна неработоспособност, определен с болничните листове , е от 19.02.2016 г. до 26.02.2016 г., 07.03.2016 г. до 20.03.2016 г., от 10.06.2016 г. до 23.06.2016 г., от 15.08.2016 г. до 15.10.2016 г., от 15.11.2016 г. до 10.02.2017 г. и от 18.03.2017 г. до 03.02.2018 г. По реда на НПОПДОО на жалбоподателя са било изплащано парично обезщетение в размер, както следва: за месец февруари 2016 г. – 3 работни дни в размер на 93,45 лв.; за месец март 2016 г. – 8 работни дни в размер на 274,52 лв.; за месец юни 2016 г. -7 работни дни в размер на 311,31 лв.; за месец август 2016 г. – 10 работни дни в размер на 507,57 лв.; за месец октомври 2016 г. – 20 работни дни в размер на 1015,14 лв.; за месец октомври 2016 г. – 10 работни дни в размер на 507,51 лв.; за месец ноември 2016 г. – 9 работни дни в размер на 522,51 лв.; за месец декември 2016 г. – 21 работни дни в размер на 1219 лв.; за месец януари 2017 г. – 21 работни дни, в размер на 1219,19 лв.; за месец февруари 2017 г. – 8 работни дни в размер на 464,45 лв.; за месец март 2017 г. – 7 работни дни в размер на 483,90 лв.; за месец април 2017 г. 18 работни дни в размер на 1244,30 лв.; за месец май 2017 г. 20 работни дни в размер на 1382,56 лв.; за месец юни 2017 г. – 22 работни дни в размер на 1520,82 лв.; за месец юли 2017 г. 21 работни дни в размер на 1451,69 лв.; за месец август 2017 г.23 работни дни в размер на 1589 лв.; за месец септември 2017 г. – 19 работни дни в размер на 1313,14 лв.; за месец октомври 2017 г. 22 работни дни в размер на 1520,82 лв.; за месец ноември 2017 г. 22 работни дни в размер на 1520,83 лв.; за месец декември 2017 г. 18 работни дни в размер на 1244,31 лв. и за месец януари 2018 г. 22 работни дни в размер на 1520,80 лв.

При извършени проверки по разходите на ДОО на [фирма], приключила с констативен протокол № KB-5-21-00577056/11.06.2019 г. /л.26/, и на [фирма], приключила с констативен протокол № KB-5-21-00564107/30.04.2019 г. /л.23/, както и след извършени проверки от страна на Националната агенция за приходите /л.30 и сл./ и Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ /л.44 и сл./, било установено следното:

1. Според констатациите на НАП, обективирани в писмо вх. № 1006-21-13#38/04.06.2019 г., по отношение на [фирма] и [фирма] липсвали данни за подавана ГДД по чл. 92 ЗКПО, както и подаден ГФО в ТР към АВ, за периода 2016 г. – 2018 г.; не са установени данни за притежавани активи от дружествата; за периода

2016г. - 2018 г. не са налични данни за регистрирани по ЗДДС лица в страната, които да са декларирали покупки и продажби от и към някое от дружествата; дружествата имали изискуеми задължения за осигурителни вноски по подадени декларации образец 6 в големи размери; нямало данни за регистрирани фискални устройства за осъществяване на продажби в търговски обекти; всички данни, декларирани от дружествата, с декларации обр. № 1 и № 6, както и уведомленията по чл. 62, ал. 5 КТ са били подавани по електронен път с КЕП на името на В. Г. Ц. – едноличен собственик на капитала и управител на [фирма] и И. В. И. – едноличен собственик на капитала на [фирма]; до лицата, за които са подавани данни от [фирма] за осигурителен доход и стаж, са били изготвени 33 бр. искания за представяне на документи, сведения и обяснения, а е получена обратна информация от 2 лица, а жалбоподателят В. Г. не се е явил за предаване на документи и писмени обяснения относно упражняваната дейност в дружеството; до лицата, за които са подавани данни от [фирма] за осигурителен доход и стаж, са били изготвени 19 бр. искания за представяне на документи, сведения и обяснения, а е била получена обратна информация от 4 лица, като жалбоподателят В. Г. не се е явил и не е представил документи и писмени обяснения относно упражняваната дейност в дружеството; банковата сметка на жалбоподателят, представена в НОИ за изплащане на парични обезщетения, е била открита в [фирма], като от данните от Регистъра на банковите сметки на физически лица, поддържан от БНБ, се констатирало, че жалбоподателят е единствен титуляр с права да се разпорежда с нея.

2. При осъществена проверка от ИА „ГИТ“, било установено, че в системата на НАП са регистрирани трудови договори между работници/служители и дружествата, без да са възникнали и съществували трудови правоотношения между страните, поради което ИА „ГИТ“ служебно е заличила уведомленията за сключените трудови договори от дружествата.

С оглед установените обстоятелства контролни органи при ТП на НОИ С.-град са предприели действия за служебно заличаване на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, подадени от [фирма] и [фирма], като са били издадени задължителни предписания № ЗД-1-21-00577052/11.06.2019 г. и № ЗД-1-21-00559176/30.04.2019 г. за заличаване на всички данни по чл. 5, ал. 4 КСО за периода м.05.2014 г. до м. 04.2018 г., поради неупражняване на дейност на дружествата по смисъла на ТЗ.

С оглед установеното е издадено Разпореждане № РВ-3-21-00694379/21.12.2019 г. /л. 18/, с което е разпоредено на жалбоподателя да възстанови добросъвестно полученото парично обезщетение поради общо заболяване, парично обезщетение при нетрудова злополука за периода от 19.02.2016 г. до 03.02.2018 г. в размер на 20 928,33 лв. главница. Разпореждането е връчено на жалбоподателя 04.01.20 г. /л. 22/.

Разпореждането е било обжалвано пред директора на ТП на НОИ С.-град с жалба вх. № 1012-21-36/08.1.2020 г. /л. 15/, въз основа на която е издадено процесното Решение № 1040-21-184/20.02.2020 г., с което жалбата е отхвърлена като неоснователна, а разпореждането е потвърдено като правилно и законосъобразно. Решението е връчено на жалбоподателя на 25.02.2020 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „д“ КСО разпорежданията за възстановяване на неоснователно получени плащания по държавното обществено осигуряване по чл. 98, ал. 2 и чл. 114, ал. 3 и 4, и за прихващане по чл. 114, ал. 5 се обжалват пред

ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. С оглед цитираната разпоредба и предвид приложената Заповед № 1712/17.08.2015 г. на управителя на НОИ /л. 87/ оспореното решение е издадено от компетентен орган. Спазена е изискуемата от закона форма, като са изложени в достатъчна степен мотивите, обусловили отхвърлянето на жалбата.

От компетентен орган е издадено и разпореждането за възстановяване на сумата от неоснователно полученото парично обезщетение. Съобразно чл. 114, ал. 3 КСО за възстановяване на сумите по ал. 1 и 2 длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението, издава разпореждане, което подлежи на доброволно изпълнение в 14-дневен срок от връчването му. Разпореждането е издадено от Е. Л., която видно от Заповед № 3000//20.06.2017 г. /л.88/, заема длъжността Началник на отдел „Контрол по разходите на ДОО“ в дирекция „Краткосрочни плащания и контрол“ в ТП на НОИ С.-град, а видно от приложената длъжностна характеристика, на нея е възложен контрола по разходите на ДОО.

Правното основание за издаване на процесното разпореждане е нормата на чл. 114, ал. 2, т. 2 КСО, според която добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на случаите, когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане, като възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение.

Не се спори между страните, че на жалбоподателя е изплащано парично обезщетение за временна неработоспособност по болнични листове № E201140492889, № E20151703125, № E20153651296, № E20153651325, № E20164778767, 20166168804, № E20165333545, № E20165332734, № E2016333001, № E20164968537, № E20164968591, № E20166732143, № E20167449303, № E20167449487, № E20178523200, № E20178933671, № E20170341283, № E20170707203, № E20170935331, № E20170935686, № E20170935687, № E20171395359, № E20176479238, № E20176479426. За периода на временна неработоспособност по тези болнични листове жалбоподателят е получил парично обезщетение в общ размер 20 928,33 лв.

За да е законосъобразно издаването на разпореждане за възстановяване на добросъвестно получените суми следва да е налице визираната в правната норма хипотеза, а именно, когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане.

Според настоящият съдебен състав хипотезата на цитираната правна норма е налице, поради което правилно е издадено процесното разпореждане. Видно от приложените по делото доказателства, в това число и изготвения от НАП доклад /л.30 и сл/, от осигурителя [фирма] за периода 2016-2017 г. не са подавани ГДД по чл. 92 ЗКПО, липсват данни за подаден ГФО в Търговския регистър. Дружеството има задължения за осигурителни вноски в размер на 271 692,6 лв., за което е било образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г., а от създаването на дружеството не са превеждани никакви суми на НАП за ДДФЛ и осигурителни фондове. Липсва регистрирано фискално устройство за регистриране на продажбите. След проверка от

ГИТ е направен и извод, че дружеството не е извършвало реално трудова дейност. Според съда констатираните обстоятелства, обективирани в съставените констативни протоколи, както и от възпроизведените в решението и разпореждането мотиви, обоснован се явява извода, че предвид липсата на трудова дейност, осигурителното правоотношение не е възникнало. Според чл. 3, ал. 13 от Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. (отм.), действаща към момента на предприемане на съответните процесуални действия, при неизпълнено в срок влязло в сила задължително предписание по чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО за заличаване на данни, подадени с декларация образец № 1 за лицата по чл. 4, ал. 1, 3, 5, 7, 9 и 10 от Кодекса за социално осигуряване, НОИ заличава същите данни, като подава декларация образец № 1 на електронен носител по реда на наредбата. Установява се, че на осигурителите [фирма] и [фирма] са издадени задължителни предписания № ЗД-1-21-00577052/11.06.2019 г. и № ЗД-1-21-00559176/30.04.2019 г. за заличаване на всички данни по чл. 5, ал. 4 КСО за периода м.05.2014 г. до м.04.2018 г., в който попадат изплащаните на жалбоподателя обезщетения.

Според разпоредбата на чл. 10, ал. 1 осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. От събраните в хода на административното производство доказателства се налага еднозначен извод, че в случая трудова дейност не е извършвана при нито един от двамата осигурители. Доказателствената тежест за установяване на реалното полагане на труд е на жалбоподателя /Решение № 2524/18.02.2020 г. на ВАС по адм. д. № 12220/2019 г./. В случая жалбоподателят не е ангажирал никакви доказателства, за да обори фактическите констатации и изводите на органите на НОИ, съответно не е доказал реалното упражняване на трудова дейност. Нещо повече, по искане на ответника, на основание чл. 176 ГПК вр. с чл. 144 АПК съдът задължи жалбоподателя да се яви да даде обяснения по зададени и изпратени му предварително въпроси, в т. ч. относно заеманата от него длъжност в процесните дружества, работното време, трудовите задължения и др. Тъй като страната не се яви за даване на обясненията без уважителна причина, съдът, прилагайки правилото на чл.176, ал.3 ГПК, приема за доказано, че В. Г. не е работил по трудово правоотношение в [фирма] и [фирма].

На следващо място, "осигурено лице" според легалната дефиниция на §1, т. 3 от ДР на КСО е това физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. В конкретния случай жалбоподателят не е имал качеството осигурено лице, което се установява от получените след отпускане на паричното обезщетение данни. Обективирани в констативните протоколи факти и обстоятелства имат характер на нови данни по смисъла на чл. 114, ал. 2, т. 2 КСО, които са относими към правото на обезщетение, поради което възражението в жалбата за липса на нови данни се явява неоснователно. След като не е възникнало осигурителното правоотношение, то и получените от жалбоподателя парични обезщетения се явяват недължимо платени. Органът е приел, че жалбоподателят е действал добросъвестно, поради което и не е начислена лихва, съобразно нормата на чл. 114, ал. 2 КСО.

В обобщение съдът намира, че административният орган е обосновал липсата на реално извършвана трудова дейност и правилно е приел, че полученото парично обезщетение подлежи на възстановяване.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателна и следва да бъде уважена. за сумата от 100 лева. Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. П. Г. срещу Решение № 1040-21-184.20.02.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С. – град, с което е отхвърлена жалбата срещу Разпореждане № РВ-3-21-00694379/20.12.2019 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО.

ОСЪЖДА В. П. Г. да заплати по сметка на Националния осигурителен институт сума в размер на 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: